

et Ændringsforslag om en anden Affattelse af § 4. Jeg havde ventet, at den ærede Ordfører om denne § 4 havde oplyst, at Ministeren under Samraad meddelte Udvalget, at det ikke var Mening, at Bugseringen skulde foretages gratis, men at de bugserede Skibe skulde betale en Afgift for at blive bugserede. Ministeren kunde ikke den paagældende Dag angive de nærmere Regler for Betalingen af denne Afgift. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister senere har overvejet dette Forhold nærmere og i Dag er i Stand til at angive, hvordan han mener, denne Afgift skal betales. Jeg vil i saa Fald opfordre den højtærede Minister til at oplyse os derom. Jeg nævner det, fordi jeg finder det rigtigt, at det bliver oplyst, at det er Mening, at der skal betales en Afgift, thi som Sagen forelaa baade gennem Forslag og Motivering, ere vist alle gaaede ud fra, at naar der blev stillet Bugserdampere til Raadighed til et Beløb af 45,000 Kr., saa var det Mening, at Bugseringen skulde være gratis. Det er det altsaa ikke.

Hermed kan jeg i Grunden slutte, idet jeg glæder mig over, at hele Udvalget er gaaet med til at vedtage en ny Paragraf, der fastsætter, at Afstanden over Størstrømmen som hidtil skal regnes til 10 km. Den virkelige Afstand er jo kun 4 km, og hvis man skulde have regnet den dertil, vilde Indtægten af Overfarten gaa meget betydeligt ned. Denne Bestemmelse vil altsaa fremtidig betinge, at der dog af dette Anlæg kan faas en lille Rente, der ellers sikkert vilde blive meget lille.

Mølgaard-Nielsen: Det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) og jeg have udenfor Betænkningen stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at man samtidig med at bevilge Broen mellem Masnedø og Falster skulde vedtage den Bane, som i 1908 blev udskudt. Ved første Behandling udtalte jeg mig om det berettigede i, at denne Bane kom med, og jeg bad saavel Ministeren som Udvalget om at tage denne Sag op under denne Sags Behandling og stille et Ændringsforslag. Da det nu ikke er sket, følte vi Forslagsstillere os forpligtede til at gøre det, thi Befolkningen i den Egn ser ikke alene med Forundring, men ogsaa med Ængstelse paa Sagen, eftersom det er ganske sikkert, at Beboerne i Henshold til de Udtalelser, der ere faldne her i Tinget, som jeg citerede og henviste til ved Sagens første Behandling, med Rette kunde vente, at det første Statsbaneanlæg,

der derefter vilde blive Tale om, vilde blive den Bane, som i sin Tid gik ud. Naar der nu skal bevilges saa store Midler, som der er foreslaaet til dette Anlæg, kunne vi paa Beboernes og egne Vegne ikke undlade saavel overfor den højtærede Minister som overfor Tinget og Udvalget at fremsætte vore Ønsker og Begæringer nu ved denne Lejlighed.

At Udvalget i sin Helhed ikke har kunnet stille Ændringsforslag, er jo i nogen Maade forstaaeligt, eftersom der er en saa skarp Modsætning mellem Mindretal og Flertal. Maaske kan det ogsaa nok forstaaes, at Ministeren og Flertallet ikke have kunnet gøre det, da man jo fra deres Side er imod store Udgifter i Tider, som vi allesammen erkende ere sløje. Og hvad Mindretallet angaar, er der jo i deres Motiver anført, hvorfor de heller ikke kunne stille Forslag, og det afholder altsaa dem derfra. Maaske vilde nogen forundret spørge, hvorledes kunne I saa selv komme og stille et Forslag om at bevilge et halvt saa stort Beløb som det, der udkræves til Masnedøbroen, naar I selv erkende, at det er vanskelige Tider? Men hertil kunne vi svare, at dette Beløb kræves jo ikke nu, der vil gaa 11—12 Aar, inden denne Sag kan gennemføres, og det udtalte jeg jo ogsaa ved Sagens første Behandling. Der er bevilget saa mange Privatbaner, at vi gøre Regning paa, at det vil tage en Aarrække af 15 Aar omtrent, inden de blive anlagte, og der vilde gaa en lignende Tid, inden Statsanlægene kunne være gennemførte, dersom den nævnte Bane fra Videbæk til Skive ikke var udgaaet, men da den er gaaet ud, vil det forstaaes, at der bliver et Tidsrum af 2—3 Aar, og man har netop følt sig sikker paa, at det var Regeringens og Rigsdagens Mening, at i dette Tidsrum skulde denne Bane gennemføres. Jeg mener derfor, at der her er en Lejlighed til at vise, at man virkelig ikke vil skyde denne Sag ud, især da det kun drejer sig om en Formsag at faa den vedtaget. Vi haabe paa, at der kommer bedre Tider, og Vedtagelsen af denne Bane vil allerede kunne bringe Befolkningen derovre Opmuntring, saa at der vil kunne komme mere Liv og Bevægelse i Egnen.

Om selve Ændringsforslaget skal jeg kun sige dette, at jeg har ment at kunne henvise til de Bestemmelser, der findes i Loven af 27. Maj 1908, idet vi ikke have ment det nyttigt at gentage disse Bestemmelser her. Hvad det foreslaaede Beløb angaar, er det ikke nogen vilkaarlig kal-